

ся відказує Галя.

І їхали вони далі темним гаєм, та усе щасливі, розмовляли про щастечко. А гай усе темнів і Дніпро все шумів бистрійше. Спершу оступав гай шлях і їдучи вони чули пахощі гаєвих квіток, потім гай наче разом знявся і по обох боках підіймаєть ся голе каміне, а на них наче настромлені стріли — сосни чорні: а у низу на зустріч їм беть ся Дніпро, нагле завернувши свою хвилю круто у щілину. Тільки що встигло миготіти проти очей їм усе те, як на них кинула ся орда людей. Міцїї руки спинили воза, вхопили Галю, притиснули козака.

Галя змогла тільки скрикнути; боротись почав козак...

Не довга боротьба: хтось один упав і застогнав, а за тим загальний вигук і козак захитавсь і впав коло Галі. У жаху вона схопила його і притулила до себе; у ляку вона чула, що тепла кров поливає їй руки...

Уся орда побивала ся коло вбитого товариша й чули ся слова:

— „Не дихає! Мертвий!”

І страшний плач чувсь і глухе питанє:

— „Де поховати лучче!” і ступали у той і у той бік, шукали... копали землю й викидали землю з ями...

Галя пізнає братів.

Ніч минала, усе округи сьвітлійшало. Кров що вливала руки, сякла, холодніла; з далека поза деревами копали яму й михтіли люде; близько нікого...

Та от хтось наблизивсь. Ще у більшому жа-